

L'ESPRESSO



—I doncs, ja està bona la teva mare?
—Sí; avui ja ha fet feines per baix.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Musio-Halls

ROSINA E YVONNE

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit

Totes les nits a les 10 y mitja el magnific espectacle

LE TORÉADOR

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Music-Hall Concert-Restaurant Parisièn



TURÓ - PARK

Esplèndit lloc
d'ATRACCIONS

Obert tarde i nit
Cafè - Restaurant

SATURNO PARC

Monumentals Sports i originals
atraccions. — Centre de diversió
esplèndida i artistica. — Seguretat
mecànica

Posada MAYORAL

(Abans Puerto Rico)

Boniques habnacions a preus excessivament módics, amb timbres i
electricitat

Molta netedat

Sant Rafel, 10

DEMANEU "ANIS PAPITU"

I LICOR "ORO LÍQUIDO"

IMPOTENCIA

Quan hagin fracassat tots els tractaments sense
obtindre resultat, acudiu al

Carrer del CARMÉ, 56, Clínica

i des de el primer dia observareu un assombrós èxit

PITS



Desenrotllo, bellesa i en-
duriment, en dos mesos se
consegueixen amb les *Pil-
loras Circasianas del doc-
tor Fred. Brun, de Berlín.*

Vint anys d'èxit constitueixen sa
millor propaganda.—6 pessetes
l'ampolleta. — Alsina, Passatge del
Crèdit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver,
Hospital, 2; Segalà, Rambla de les Flors
4, y demés Centres d'Especifics. Enviar
6'50 pessetes en sellos a J. Pous Arzer,
Marqués Duero, 84, pral., i se rebra
certificat.



Marcelino Albiol

Fabricació de lámpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions, reparacions
Lloguer i venda a plassos
PONENT, 42

Republicans, socialistes!

Llegiu l'opuscle:

Liberalismo, monarquía y farsa
de palpitant actualitat política.

PREU UN RAL

Representant: MIQUEL GUERRERO

Centre de periòdics, Elisabets, 17. - BARCELONA

¡Delirium Tremens!

Primer tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 88
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre. Ptes. 2
ESTRANGER, 3
Pago anticipat
Deix treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU



Imprescindible per a tot veritable llegidor de PAPITU

Diumenge, 17.—Sant Rogat.—Comença la setmana amb més calor i escombraries que les precedents. Sembla-hi ha un més enllà, com molt bé diu la Santa Bíblia.—Reunions públiques, mitins, entrevistes, sentances, juntes, convocatories i demés ingredients referents a la vaga de les fàbriques, que sembla que treballa dintre de sis o set anys.—Una ximpleria: Quin és el lapiç més perillós?... Doncs... *lapiç-tola*. Pum!!!

Dilluns, 18.—Sant Crisp.—Sensacional sorpresa a Romaguera, el corredor de bitlles, al enterar-se que la Julia està de set mesos. Fins a la data, ni ella se'n havien encare adonat. Ja sol succeir.—La *Sanlema*, que és una de les artistes més guapes que deixem, prepara per a la vineta temporada de taronja un número sensacional de ball.—Nosaltres, veritablement li desitgem que obtingui un èxit tan extraordinari com el que han obtingut les seves pantorrilles. En la platja de Sant Sebastià ens obsequien amb la calent asnada: Quin és el comble d'un mal nadador? Regar-se en un mar de... *confusions*. (El xisto és per a car de la palanca al plaga que'ns ho ha disparat.)

Dimars, 19.—Sant Cumi.—patró dels borregos.—Es comuniquen des de'l misteriós pis del carrer de Canova, que les tres no menys misterioses parelles han sortit del cau en tres dies. Ens varen convidar a visitar-los, però la veritat, no'ns atrevírem. Sols quedava disponible una reumàtica raspa de seixanta anys, i la veritat... no'ns agrada faltar al respecte.

que's té que guardar a les persones de major quantia. —A les tres de la matinada, passeja per la Rambla el calorífic Trio i remeno Delmonte. Les tres sempre tant guapes.—Ximpleria marítima: Quin és l'animal més satisfet?... La *ballena*... *porque siempre va llena*.

Dimecres, 20.—Sant Memó.—Bona reclam pel país. Prop de Calella, varada d'un barco holandès, no carregat de formatges, però sí de turistes. Demanen auxili al port de Barcelona... i efectivament, els tenen que desvenvar els remolcadors de Marsella. Admirable, senyors qui dirigeixen el port, admirable i després diràn que sols és el PAPITU qui fa riure...—Una altra observació camelo-zoològica: Quina és la bestia que està sempre espantada?... El *erizo*, que té sempre els pels de punta.

Dijous, 21.—Sant Camerí, patró de les ballarines. —La *Catarina* se les guilla cap a l'*Habana*. Ell queda sol, solet... amb les dues americanes. Que aprofiti!—No creiem res de lo que'ns han dit per carta (i perdona la secció de *Correspondencia*), les dues senyores anònimes referent al robo d'una donzella. Primerament, ja és la tercera vegada que la roben i després que en tocant a lo de donzella, taronges!—Un altre, per a que suin: Pot algú cometre un suïcidi sense suïcidar-se?... Sí, senyor, *el que matí a un suís cometrà un suïcidi*. La lògica abans que tot.

Divendres, 22.—Sant Cisclo.—Finalment se rescindeix el contracte de les escombraries. Però encare queda molta porqueria... La *Manela* estrena un trajo transparent, tant que se li veuen les lliga-cames.—*Las Forneras* se'n van cap a Viena, contractades per una empresa de *camareras*. Que serveixin!—En què se sembla el garrotín a un rellotge que toca les tres?... En que tan!... tan!... tan!... tararán, tararán!... tararán!... (Si ho llegeixen cantant els hi farà més efecte.)

Dissabte, 23.—Sant Quiriac.—S'acaba aquesta setmana, plena d'aborriment i de calor. *Apa, buenas!*

FALTEN SOLS TRES DIES!

DISSABTE VINENT ES EL DIA 30!

La terra té 1,652,945,900 habitants, un més un menys. Tots compraran els

PLANES

CUPLETS DEL "PAPITU"

UN RAL!!

SURT EL VINENT DISSABTE DIA 30. — S'AGOTARÀ EN CINC MINUTS

Amb el producte de la venda dels extraordinaris CUPLETS DEL "PAPITU", comprarem la casa de Milà i Camps per a la cria de dragons i sargantanes.

Sumari d'aquest llibre verd està format per cuplets tant cèlebres com els de *La Serulina* que diuen a grans crits *El Papitu* i *El Papitu*, per la gran i una altra cosa i tot! (Y algo más también), per la coqueteria de *La Capseta* (Tengo una tetera), per la mala intenció de *El mal de calxal* (le clair de lune, de la gran Nitja-jo), per *Penes*, i grans, (La *Madona*), *Don Procopi*, de la Fornarina, per una Estuénca que's canta amb música (tu eres muy fea), per *El corrit enamorat* (Vals bleu), per la desgracia d'una noia que jo sé (La bellíssima Asunción), que troba una clau en el del pantalón), per *El nano de la Generala*, per *La Regadora*, per aque- llosositat que comença: No oblidaré mentres jo visqui... per una *Primave- La más linda Raquel* Meiler de la aldea), per el murri *Cartista* (La Ton- neta), per *Quita pall* (Al, val), per el *Foot... foot... foot ball*, per *La Modiste- El ninot*, fill de *El Polichinela*, per *Al*, el *Piri... neu* (Al, balancé) per la

entremaliada *Sarassa* i el *Ratoll* (Fírlu!), per *La Reina del Cortijo*, que tan aviat és *La Pescatera* com *La gata-maula* que no plua, per *El Sàtiro*, que s'ha tornat *El cabrer*, per *La Apache*, per *Al amor al amor* que are canten fins les rates, per *El salpasse* que és gros i de debò, per l'*Amor de La Gita- nilla*, per *El cor o sigui* *El broche*, que's cantarà desseguida en la nostra llengua, per la immensa gracia moguda de

Tira, tira, tira la cortina,
tanca, tanca, tanca, el finestró!

i pels immortals cuplets del *Tápame* amb unes *afegidures*:

xupa-li, xupa-li, xupa-li,
xupa-li, xupa-li tot desseguida...

(se tractad'una taca de tinta) que mereixen monuments de marbre.

ABLES LLEGIDORS,

ADORABLES LLEGIDORES:

DISSABTE ES EL DIA 30!!!

INFORMACIO SENSACIONAL

EL PAPITU SE'NS CASA!!

(Continuació)



ER molts moments difícils i per moltes circumstàncies més o menys greus ha passat l'Ajuntament de Barcelona d'uns quants anys ensà, però fills! desori més gran i bullit més profund no se's vist mai a càla vila, com en els moments actuals, produït pel trascendental anunci del casament del PAPITU.

Va ser el primer de saber-ho en Muntanyola per haver-li dit l'Alfonso a cau d'orella, allà a dos quarts de set del matí mentre remenava expedients peis recons de la casa. Prompte va córrer la nova, que a migdia era ja coneguda de tots els regidors, del batlle, de la premsa i fins d'en Oliván, encar que semblí mentida.

En volen de comentar! En Collaso, esverat per la magnitud de la notícia i volent anar amb peus de plom ja que's tractava d'un cas que afectava fins a l'arrel de la ciutat, va convocar a tota premsa junta de «que-fas». Cada un va opinar de la seva manera i com de costum no varen entendre's, doncs es cosa sabuda i consagrada que en tot país del món la dreta pensi al revés de la esquerra. Després de parlar tres hores, en Ricard va tenir una pensada: «Fem sessió extraordinària» va dir, i així va acordar-se.

Entre els periodistes aquest acord va fer mol mal

efecte. En Bajet proposava indignat el boicot, més en Vilaseca li recordava allò de «qui paga mana». En Buixareu, en Gambús, en Rué, en Dias i en Sarafiana deien mal dels regidors i qui els va... votar. L'Alfonso va fer sis xistos seguits sobre'l mateix tema. En Bellver, com sempre, s'ho va pendre rient.

Ja som al saló de Cent. El públic, en el que estan representades totes les classes de la ciutat, inclòs les tres classes de vapor i les passives, ompli de gom a gom el gran saló, dant la corresponent feina a en Mediola. La taula de la premsa s'omplenà de plumíferos, amics d'aquets i empleats de la casa. El gran Merletti volia fer una instantània i no'l van deixar. Per això el «Nuevo Mundo» no ho porta.

Començà la sessió «històrica» amb un discurs de l'arcade, fet en un castellà que semblava català. Com que parlà baix i els regidors xerraven varem quedar-nos a les capses.

En Marial, en termes enèrgics i durs com ciment armat trencà'l foc amb un llarg discurs d'oposició al casori del nostre mai prou alabat PAPITU.

—No podem consentir, digué, que'l nostre PAPITU es casí, «PAPITU casat, barrilare espallat». La dolçor de la llar, s'hi ho ensopega o les batucues de família si la pifia, li faràn perdre aquesta beneïda gràcia papitresca que es «honra i prez» de Barcelona, fruita saborosa del hort ciutadà i casa nostra, ben nostra...

L'Abadal, apòstol de la dreta, va fer amb veu solemne un panegíric del matrimoni com a depuratiu de la sang.

—«Pel bé de la nostra dolça i ben aimada Barcelona, deixeu que'l PAPITU's casí. Es més: pagueu-li els gastos de la parroquia i els cotxes si convé. Si el PAPITU's casa, assentarà'l cap i pot arribar a ser exemple de marits fervorosos i model de caps de casal.»

En Carreras i Candi es mostrà d'acord amb l'Abadal menys en lo de pagar els gastos. Ell està per la economia.

En Martorell, amb aquella fogositat juvenil que gasta, diu que concebeix un PAPITU amb dona grassa, torreta a Sardanyola i cinc o sis criatures...

En Condomines aboga per un prompte mariatge del PAPITU en l'esperança de que un cop casat seguirà el bon camí i qui sab si acabarà publicant les quaranta hores.

En Soriano «interrompe» i en Ripoll li contesta. No els hem entès.

En Lladó explica'l perill que per Barcelona representa el casament del seu més popular definidor i explica a les esquerres «a unir-se en defensa de los intereses democráticos». Acaba presentant una proposició que demana:

«Que l'Ajuntament amb corporació i banda, vagi al hostatje del PAPITU a significar-li el desig



—Es una xicota molt bromista. Vaig oferir-li la mà i'm va respondre que amb ell ja n' tenia prou.

Barcelona de que no s'aparti del gremi dels solters, i en cas de que no fos atès, oposar-se per tots els medis al susdit matrimoni...

En Gonyalons aplaudeix entusiasmat. En Figueras abraça al «quefa» i diu als periodistes... «Eh que es murri?»

En Garriga-Nogués-Coll-etc. s'allissa la clenxa i protesta en nom de la llibertat de consciència i diu que'l PAPITU «desdice de aquella seriedad que caracteriza a nuestra honrada clase menestral.»

En Nolla invoca raons d'higiene i sexualisme per apoiar el matrimoni i en Lluch li respón presentant un adició que proposa «subvencionar al PAPITU amb deu peles setmanals en cas que la idea del casori sigui deguda a les necessitats de la bestia humana.»

En Llubl troba que la discussió no té sentit jurídic i es passa dos hores buscant lo. Està clar, en Nualart s'hi enfada i presenta una proposició que diu:

«Que l'Ajuntament felicitarà al PAPITU pel seu acord honrat i de bon ciutadà i li farà un regalo...»

En Matons hi diu la seva com a president de «Mat·deros» i en Ricart, en nom dels tres reformistes «s'adhiere» a lo que ha dit en Matons.

La discussió s'anima i entre'l públic ja van a bolets. En Cunitu Balujera es declara «papitesc». En Vallet i en Vallés fan un discurs i la premsa els hi barreja. En Pich diu quatre paraules que no fan gaire llum. En Riús no vol parlar perquè no li han dat quatre dies per documentar-se. En David Ferrer i en Ballester menjen carmetlos. En Pardo proposa que passin les proposicions a la comissió de Consums. L'Ulled diu que «si su hijo fue...»

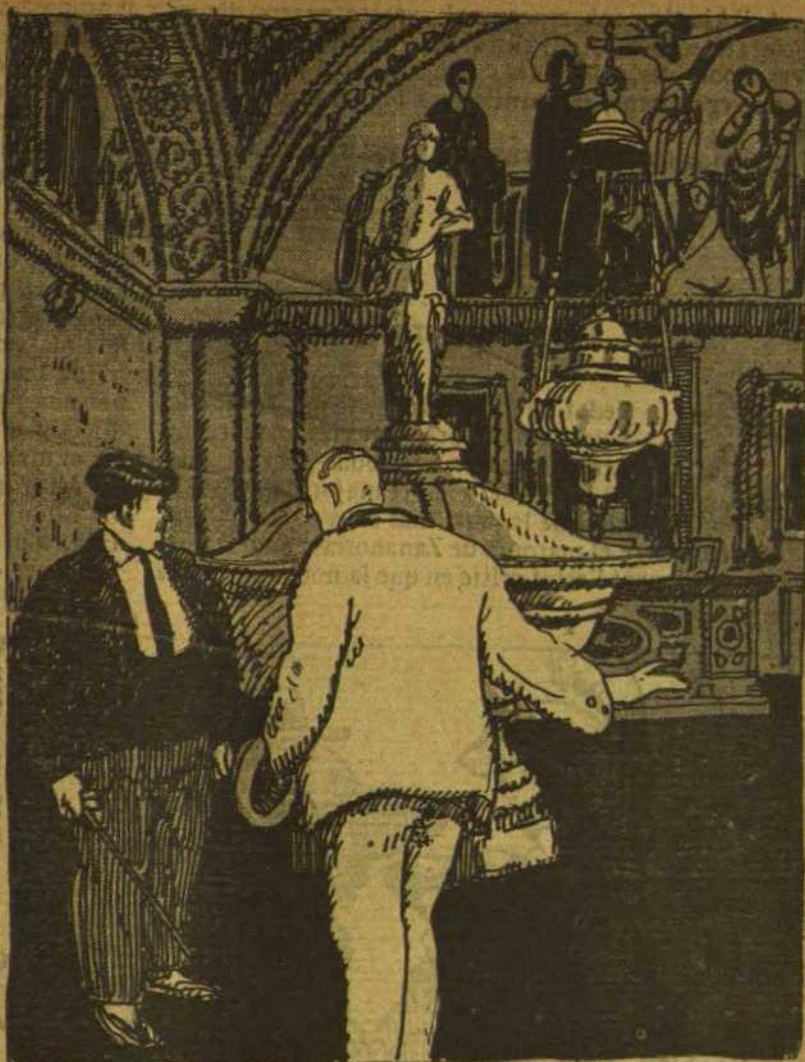
se ya concejal el PAPITU no se casaba... En Muntanyola pregunta qui es ella, pero en Collaso declara «impertinente la pregunta.» En Juncal vol parlar i un del públic fa un crit. S'enrecorda de la Casa del Poble i fa mutis. En Coll, assentat en un recó, es rasca la barbeta. En Serra diu que ell es «papitista» com a «bon contertuli del Tívoli, però que per disciplina votarà amb els seus.

Tothom parla. En Carraté diu dos paraules i en Muñoz una. En Rosès diu que «les esquerres volen disminuir el cens, privant el casament d'un ciutadà que està en perill de tirar per el mal cap.»

En Mir diu que per augmentar la població no cal casarse. En Carcereny riull.

En Domenech es mostra partidari de mides enèrgiques i diu que això del casament del PAPITU es «una trama dels jesuites.» En Fabra diu juval! L'Arola demana votació doncs la cosa dura massa.

La proposició anti-matrimonial d'en Lladó es desxada i la d'en Nualart en prò del vínculo també. Expectació. Què s'ha de fer? «Tornem a començar» diu en Collaso. La premsa protesta i demana més cervesa. El públic s'exalta...



—Mestre, us haureu de treure la gorfà.
—Que us penseu que no sóc batejat?

Per fi en Serraclara proposa la solució salvadora: «Que s'obri una informació pública per averiguar el sentir de Barcelona en tan capital qüestio.» Tots s'hi conformen.

En Ruiz Morales vol dir-hi algo, mes està afònic. L'Esteve que tè tard, demana que s'acabi d'una vegada i per aclamació s'aprova la pensada d'en Serraclara. Encare parlen, en Millán per explicar el vot i en Marcilla per embrollar-lo. Se sent l'Ardura que pregunta... «¿Qué caray hemos votado?..» Encare no s'en ha enterat...

I se levanta... Ah! Els periodistes indignats perquè no ha vingut més cervesa, acorden no dar compte de la sessió i compleixen la paraula. Cap diari ho porta.

Aixís ha quedat la cosa. Are tu, Barcelona, que tant joiosa estàs del teu PAPITU, tens que dir lo que t'en sembla del seu casament.

No sabem qui es ella, mes quan un corrido com el nostre s'hi decideix... En fi: que no deu ser cosa de poc preu.

A l'Ajuntament esperen el vostre parer, dignes Societats econòmiques, culturals, científiques, recreatives, sportives, polítiques, religioses, obreres, *boy-escouts*, vegetarians, esperantistes i Foment de la Sardana.

Ja ho sabeu. El PAPITU's casal Are dieu-hi la vostra.

(Continuà)



La manguera d'en Papitu



A l'edat de quinze anys, temps en que les noies ja han après totes les instruccions necessaries per a fer bons serveis, quedà la Roseta en el major desconsol, a causa de la mort dels seus pares.

Al enterarse el marquès de Zanahoria d'aquesta nova i comprenent l'estat crític en que la noia se trobava

li proposà si volia entrar a casa seva per a servir a ell, doncs aquest feia alguns mesos que era viu i estava molt efectat a causa de la falta de la seva esposa.

La Roseta, tant punt va sentir la proposició que li feia el marquès, va acceptar-la plena d'alegria i sense posar-hi cap obstacle. Així és que'l dia següent la Roseta ja se trobava col·locada amb el marquès, abundant la satisfacció per totes parts.

Passats quatre anys ell se posà malalt, de tant gravetat que féu testament, deixant mestressa de tot lo que ell posseïa a la Roseta. Li administraren els sants sagraments, i al cap de dos hores el marquès ja feia malves.

Ja tenim novament a la Roseta plena de tristesa per una part i amb gran alegria per l'altra a causa d'haver quedat riquíssima amb la deïxa que li havia fet el marquès.

Allavors la Roseta contava dinou primaveres; estava a punt de carmetlo, era apetitosa i caïa en extrem. Ella, com totes les noies a la seva edat, passava moltes hores contemplant el seu jardí que per cert era de lo més hermós que s'ha vist. Per a que fes goig i fos de lo milloret, tenia molt d'interès en arreglar-lo i regar-lo.

Comprentent que la manguera per regar el seu jardí no era prou potent, sortí en busca d'una bona manguera, per a lo qual entrà a casa d'en Papitu.

Aquest, en qüestió de mangueres, hi ha qui l'iguali; pot competir amb les millors mangueres nacionals i estrangeres; ne té de petites, de mitjanes i de grosses; en fi, per a satisfer tots els gustos.

Començà a ensenyar mangueres a la Roseta, però aquesta mai ne trobava cap que fos al seu gust, fins que per últim en Papitu, convençut d'haver endevinat la classe de manguera que ella volia, digué:

—Miri, si vol ne tinc una que crec li agradarà. Aquesta fou feta d'encàrrec exclusivament per a mi; però si a vostè li fa peça, no tinc cap inconvenient en cedir-li, advertint-li que primer la provi per a veure si sab manejarla.

Tal dit, tal fet; encare en Papitu no havia acabat de dir aquestes paraules que ella ja li tenia la manguera en les mans, disposada a provar-la. Seguidament entrà en funcions, s'obrí l'aixeta del llit i quedà el jardí de la Roseta amb un mullader que espantava. En aquest moment regnà gran silenci i després ella digué:

—Cregui, Papitu, que té una manguera de lo millor que he conegut; és com jo la desitjava: curta i groixuda.

—Ja ho sab, senyora; sempre que convingui una bona regada, no té de fer més que avisar: la meua manguera està a les seves ordres.

Conversaren una estoneta més, acordant que en Papitu seria l'encarregat de



—La seva nena ja és una pollita.

—Vostè al que la té una polla feta i dreta.

regar el jardí de la Roseta, i que aquèsta quan li convingués ja li faria passar recado a casa seva, invitant-lo a donar una bona regada.

Passada una hora, comprenent la Roseta que ja tenia el jardí massa sec, avisà an en Papitu perquè li anés a regar.

Hi havia setmanes que li donava deü, dotze o catorze regades, segons els avisos que ella li portava.

Al cap de tres mesos la Roseta se presentà personalment a casa en Papitu, i li digué:

—El meu jardí sembla un riu. Hi ha un mullader fenomenal. No't sembla, Papitu, que lo millor fóra que encarreguessim la construcció d'un parell de barques?

—No; lo millor serà que sospenguem el regar-lo, perquè noto que de resultes de l'humitat se t'infla la fatxada de l'edifici i principalment perquè tinc els dipòsits ben escorreguts. En el teu jardí hi abunda el mullader, però en els meus dipòsits hi regna la sequedat.



Els bons secrets

Al portal d'una escaleta de la vora d'un mercat, una hermosa pageseta ven tomàtecs d'amagat.

Un senyor que té per viure, al veure'ls amb bon color, n'hi va concertà una lliura que'ls volia per llevar.

Però al trobar-los intactes sense ni un de fet malbé, amb la noia va fer tractes per comprar-li aquell pané.

I are, de la tomatera, per la plaça tothom sab que's va vendre la panera i el tomàtec per un nap.



Un propietari de poble, ha baixat a Barcelona per que vol comprar-l'immoble d'una esplèndida jamona.

Inspeccionada la finca resulta, segons se sab, que si no es nova de trinca, desperfectes no'n té cap.

Galeríes té als darreres i un terrat que deu ne do,

sols que'l tapar les goteres va a càrrec del comradó

Fatxades, n'ha vist algunes; pro la d'ella'l té xiflat,

perque te unes grans tribunes i un bon còs adelantat.

Edats

En un teatre de Barcelona un dia es van trobar tres xicots fills de Gratallops. Després de saludar-se i tenir una llarga conferencia recordant els temps de quan eren petits, l'un digué:—A l'edat de divuit anys ja treballava aquí a Barcelona.

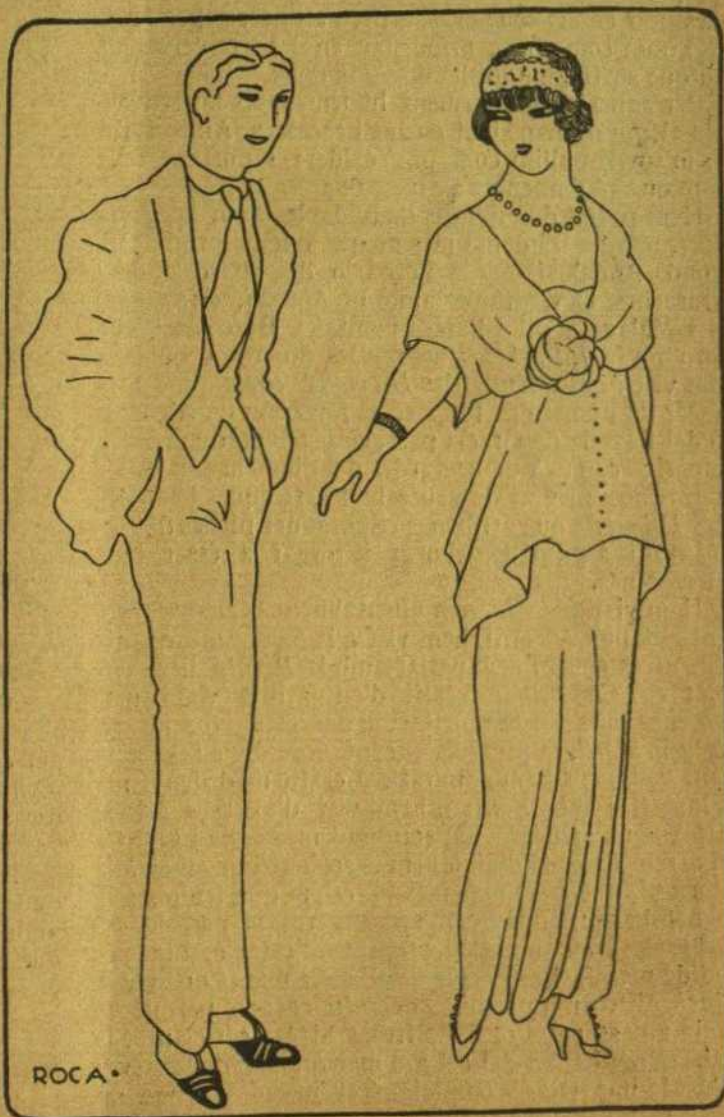
I l'altre digué:—Doncs a mi a l'edat de catorze la meva mare ja m'va acompanyar cap aquí.

I el més jovenet va exclamar:—A mi ja'm van baixar a dotze anys.

Autèntic

L'altre dia vaig anar a comprar unes sabates en una sabateria del carrer d'Escudillers aont serveixen unes dependentes més boniques que'l sol de primavera i una vegada a dintre vaig demanar un parell de polacres i quan estava provant-me'n una que m'era un xic estreta, ella me digué:

—A veure, tregui-se-la; li tocaré una mica els botons i aixís me sembla que entrarà.



—No!, això d'estar sense criada, no pot ser, amb aquest sistema de recullir les escombraries. Lo que és a mi, per més que toquin no me les faràn baixar.



Hem de confessar que la *calina* atmosfera ens té atuits.

Se súa per tot arreu i la suor surt pels descosits deixant sentir en l'ambient dels *foyers* ja espès de sí mateix, una gama de perfums des de'l Pompeia pujat fins al Bacallà Noruega pur.

La *farum de fembra* com deia nostre pare Ramon Llull, plana per Barcelona, Badalona, Gràcia i Vallvidrera; regna en els envelats de les festes majors, priva el respirar en els *boudoirs*, sorprèn els nassos pels carers i obra com eficaç afrodisíac en les converses de sofà que sostinguin un home i una dona.

Per aquesta raó altament higiènica, les nostres visites als *foyers* han sigut curtes i escasses. Així i tot n'hem sortit bullint com una caldera i portant dret tot lo que té tendència a aixecar-se.

Hem parlat deu minuts inoblidables amb la *Julia López*, una de les dones més guapes que ha produït la feconda Andalusia per a l'esbarjo dels barcelonins i terrassencs. Dos paraules amb la *Morelli*, *bisou* nascut a Màlaga, polit a París i montat a Barcelona, que junt amb la *Julia López* honren les nostres columnes. Hem vist de cua d'ull a les *Hermanas Plata* que a més d'ésser un número de força en el *foyer* són una decoració del Passeig de Gràcia passejant llangorosament la simpàtica caiguda de les tardes del diumenge.

Ens hem alegrat de veure bones, fresques i salades a les *Delmonte* que arriben de Santander plenes de glòria i profit a punt de debutar i tornar a ésser tant barcelonines.

Hem vist a la *Macarena* brutalment hermosa aprenent el tango Argentí, hem vist a la *Solvegne* brodant-lo mentres el sua; hem parlat amb la *Revila*, hem envejat en *Carabellido* vestit d'istiu; hem rigut una estona seduïts per la felicitat de que està posseïda la *Carmen Martí*, la picardia encantadora de la seva germana *Lola*, ens hem admirat del castic madrilenyisme de la petita *Lola Sanz*; n'hem vist d'altres i altres, parlat aquí, saludat allà, somrigut més enllà i glatit a tot arreu. Cansats d'això hem descobert que en el Mediterrani, que és el mar més barceloní que tenim, s'hi lloquen barques que duen sense perill al passeig del *Rompeolas*, nou atractiu propi de l'estació, que posem de manifest avui com avui als aimants que vagin d'incògnit o amb persones del seu agrado perquè hi vagin a passar l'estona. La fresca hi és acaricianta, la vista es perd enllà del cel i el mar que fan de les seves i s'agafa una gana completament marinesca que un petit restaurat *ad-boc* cuida d'apaivagar.

El *Rompeolas* és una de les innombrables delícies de les nits barcelonines.

De la darrera vaga



CONTAREN els diaris que a Terrassa, una munió de dones vaguistes tractaren de que les seves companyes de la fàbrica Biosca secondessin el paro; que les altres no vollen parar de cap manera i que les vaguistes terrassenques començaren a esvalotar i altres excessos; i que les coses varen pendre un caire tant compromès que la guardia pública va tenir d'intervenir-hi apuntant les armes i cridant amb veu apremiant: «Amunt o avall».

Diu que allavores les vaguistes, davant d'una menaça tant sobtada, fugiren totes esporuguides, quedant-ne una, bona moça i ben plantada, que veient-se perduda, enfront dels mausers de la guardia pública, ferma i resoluta, se va parar i aixecant-se tant com va poguer les faldilles, va dir: «Tireu!»

Davant d'una visió tant truculenta, les armes enlairades se decantaren cap a terra, i un soci de l'Escola coral que passava, recordant-se en aquells moments del «Himne al arbre fruïter», va cantar:

Ai, quina verdor!
ai, quina abundor!
mira, mira, mira,
tot ell es dolçor
i el vent hi suspira.
Dancem-hi al entorn
cantem al bon jorn
alça! dalil dalil...



Desde Ripoll



Ripoll hi ha una tenda dita Restaurant, en la qual vénen de tot lo que fa falta a un home que sàpiga què cosa es la taula. Allí el tocino fresc com una rosa, és segur, i el bon vi també. Les noies de Ripoll, que per cert son de lo millor que corre, saben prou lo que diem. Doncs bé, en aquesta tenda hi ha obert un crèdit setmanal als parroquians antics i sobre tot a les parroquianes, que són les que més van a setmanes.

No fa gaires dies, una d'aquestes parroquianetes, de les que més crèdit tenen, se presentà a la casa, amb cara riallera i amable com a bona ripollina, digué al tender:

—Donguim tres unses de botifarra i apunti-me-la.





—Anem al restaurant, que ja tinc gana.
—Que no'portes aquells dos ous?
—Sí, però'ls porto buits.»



L'AIMÍ DEL REI

DE BALZAC

(Dels contes drolàtics)

Una vegada hi havia un argenter que tenia una filla bonica com un sol, tant que fins a París se parlava d'ella i creixia cada dia més l'anomenada de la seva gentilesa. No eren pas pocs els qui la perseguïen demanant-li l'amor i molts d'ells, homes de diners, no'n desitjaven d'altre que fer-la la seva esposa.

Hi havia un vehí, advocat de fama, que a força d'enredar plets tenia més propietats que puces un gos; el qual vehí oferí al pare una casa amb gran extensió de terres, a canvi del seu consentiment a que la noia's casés amb ell. El pare, que anava per lo positiu, va obrir l'ull i accedí sense fer-se pregar, oblidant que la seva filla, tant hermosa i en tota flor de joventut, no podria quedar contenta tenint per marit un home ja d'anys, camatort, desdentegat, curt de vista i sense cap gràcia.

Quan la noia el va veure, digué sense pensar-s'hi: — Moltes gràcies! No'l vull.

— El tens de voler, — digué'l pare, que ja's veia propietari, — jo t'el dono per marit. Després ja os arreglarem.

— Ah, si? Doncs ja veureu lo que li diré.

I aquell vespre meteix, després de sopar, quan el galant començava a posar-se tendre dins la seva cara peluda, declarant-li que estava boig per ella, la noia li digué decidida:

— El meu pare us ha venut el meu cos; però si el preneu, fareu de mi una mala dona, perquè seré més del primer que passi, que no pas vostra. Us juro des de ara una infidelitat que sols acabarà amb la mort d'un dels dos.

Dit això, va posar-se a plorar, i a lamentar-se. Mes, el bon abogad, cregué que tot plegat eren recursos per a fer-se estimar més. Rigué molt de l'actitut de la noia, i li preguntà:

— Quin dia ens casarem?

— Quan vulgueu. Quant més aviat sigui, més aviat podré començar la vida que'm proposo fer.

L'advocat seguí prenent-s'ho a broma. Començà desseguida els preparatius per a les noces i se passava les hores somniant en el moment que posseiria a la hermosa donzella.

Mentrestant, el rei, que tornava de cacera i havia sentit moltes vegades ponderar la bellesa de la filla del argenter, (la qual, en passada ocasió havia refusat del meteix rei mil escuts que li feu oferir), se dirigí al poble ont hi havia la botiga famosa, i entrant-hi, demanà que li ensenyessin joiells, car volia fer un present a la dama del seu cor. Però començà a veure'n i cap joell li agradava. L'argenter, tot confós, tregué

cuidadosament un estotx i mostrà al rei un gros diamant. El rei va somriure aleshores i digué a la noia, mentres el pare havia entrat a la rebotiga:

— Donzella estimada, vos no heu nascut per a vendre joiells, sino per a acceptar-ne. Si vos me permeteu que entre totes aquestes anells n'esculleixi una, n'esculliré una que'm té enfollit i seré per sempre més el servidor d'ella...

— Ah! senyor! — respongué la hermosa donzella, — demà es el dia del meu casament! Mes i vos me voleu donar la daga que porteu a la cintura, jo sabré defensar la meua flor i us la reservaré per a que disposeu d'ella segons l'Evangeli, que diu: doneu al Cèsar lo que és del Cèsar.

El rei li donà la daga. I tant discreta i valenta resposta li obrí el seu apetit, que per lo que'n sabia abans i per veure la després, ja'l tenia prou obert. Sortí de la botiga amb l'intenció d'instalar en un petit palau, com a tantes altres, a la hermosa filla del argenter. Mes, retornem al nostre advocat.

(Continuad)



Succéit

Una noia molt guapa tenia la protecció d'un vell que era calvo, que li havia regalat una torre a la montanya pelada; i per a celebrar el pendre possessió de dita torre varen convidar a varis amics i amigues.

Abans del dia els hi varen anar a ensenyar la torre, i el jardí, i quan eren al jardí la noia va veure un niu en un arbre: — Mireu quin niu més maco. Jo el vull agafar.

I correns va anar ella mateixa a buscar una escala per a enfilelar-se a l'arbre.

Al poc rato ja tornava i se posava a pujar; el vell estava sota de l'escala aguantant-li perquè no caigués, però ella, poc pràctica en això va posar el peu en fals, va relliscar i va caure a sobre del pobre vellet, de tal forma i manera que més tart comentant la noia l'incident, deia a les seves amigues tot rient:

— Jo és l'única vegada que li he vist amb perruca...



Remittit

Sr. Director del PAPITU.

Molt senyor meu: Li agrairé publiqui en el periòdic que tant acertadament dirigeix el següent anunci que llegí al Vendrell, a un xerraire de carrer:

«Los polvos del doctor P. Utero quita inmediatamente el fuego que en forma de granos aparece en el rostro de las personas.»





Cicleries

A Sans fan festa major i és ja costum vella l'alternar els jocs florals i la ballaruga amb les curses de bicicletes. Deu ser perquè no's digui allò dels esguerrats...

De bon matí ja en van fer una. En Marquès, el germà d'aquell que feia «ópara», va tirar de valent com si tingués tard, i a l'arribar a Vista Rica va trobar-se amb una cosina (en castellà, prima). A l'hora d'apretar, en Ribot va tocar primer la meta, mes com que no era de Sans, va ser proclamat campió el noi Marquès, que li seguí les petjades. Això és patriotisme, proteccionisme i sansisme, que diria l'Alomar. En Ribot se'n va anar taral·lejant allò de «un Marquès nada menos! qué atrocidad...»

Al Velòdrom van giravoltar tota la tarde. Sembla mentida que no els rodi el cap. A cada dos per tres quatre o cinc cicleros rodolaven per la pista. Talment semblava una betancada (en castellà, becerrada). En Sabadell, seguit den Terrassa, dic, no, en Treserra va ser el que va anar més depresa. En Crespo el que va pensar més estona. En Rubio va demostrar que amb ell no hi valen ventatges. En Treserra i en Sabadell van atrapar aviat an en Biote i en Service que en devien haver fet alguna i que fugien com condemnats.

En fi: aplaudiments, embrocacions i àrnica.

Corredices

En Maluquer, que passa els istius a Sant Joan Despi sur Llobregat no sabia com fer-ho per a fer corre a la gent i va tenir l'acudit de fer una carrera. Dues hores va durar la cosa, mes al que es cansava el deixaven seure, li donaven aigua amb anissos i mentrestant li feia la feina un altre. Una cosa ben entesa. En el tren de les 2'20 van embarcar a l'Apeiadero una munió de xicots que anaven a lluir la seva agilitat. An en Soler, el fill fotogràfic del grandios Merletti li va escapar el tren. Vatu!

Varen córrer per el poble fent estragos entre les pageses i fins entre les noies de la colonia, 16 parelles. Els de mossen Pedregosa van quedar com uns homes. En Toló va fer-ho de primera i li van dar una medalla de plata. Val més això que'l llorer.

En Mora de Tarragona, va lluir-s'hi de valent. Diuen que no havia corregut mai i en un dia ha fet carrera. «Tu llegarás» li varem dir mentres embalava i va «llegar».

En Prat va anar de parella amb ell mateix. Una copa més al cove. Diu que ja en té unes 17,532.

En Just, de l'«Espanya» va estar de pega. Anava de tronc amb l'Ortiz i aquest va tenir «pana» de mandra. Està clar, anant sol, en Just va arribar tot «just». Es lo que deia: «No és Or-tiz tot lo que llui».

Un carrerista duia uns pantalons curts, tot lo curts que poden ser uns pantalons curts. Ademés, eren molt cenyits. Era un xicot que demostrava tenir moltes condicions. Se li veien d'una hora lluny.

Una noia «veraniega» va dir a una companya:

—Fixat amb aquest jove. Repara quina musculatura. Tot son binoves...

En fi. Una festa atlètica de quin resultat en Maluquer pot tenir-ne gran satisfacció. Nosaltres, la veritat, com a «sportsmen» també la tenim molt grossa.

Ahl Un detall. No varem veure «boy-scouts».

Foot-ball

El passat diumenge n'hi va haver poc però substàncios. A càl «Catalonia» varen veure's les cares per quinta o sexta vegada, els del «niu» i els de l'«Inter» que venien farrucos.

Contin. Feia de jutge l'Hamilton, aquell dels dies de gala i de les cames tortes. Li diuen el «juez severo». «Si non severo ben trovato». (Dispensin).

Doncs si. L'Hamilton va trobar que per un camp tan petit eren massa 22 jugadors i de bones a primeres en va treure un per banda. Va quedar la cosa més aclarida.

El «yankee» va fer-ho com ídem. En Gracia va anar de tomballons unes deu o dotze vegades. Es allò. «Val més caure en Gracia que ser graciós». (Dissimulin.)

Varen guanyar els verds per 4 disgustos a 1. Un bon partit vet-ho aquí. Entre'l públic varem veure-hi a tot l'«Espanyol» i al pollo Nogareda, cada dia més admirador nostre.

A càl «Barcelona» varen fer festa íntima. Hi havien tots els de la casa. Varen fer un simulacre de partit, els uns contra els altres. En Forns feia de jutge per pura casualitat i no sabia pas de què anava. Varen guanyar els grans (no confondre'ls amb els «ganes») o els blancs, no recordem bé, per 78 a 64. ¡Allò era un goal seguit.

En Farré i l'Aramburu varen trescar de valent. L'Alcantarilla va atipar-se de goal. Alça, «ansioso»! En Pomés, fent d'extrem ens va alegrar l'existència. En Massana i en Greenwell feien geroglífics. Va debutar un francès que's diu Carlier, i que no va fer res de nou. Diu que no entenia'l joc dels de casa. Està clar. Com que jugaven en català!





—Encare va a tres quarts de quinze el teu marit?
—No, no! s'ha parat a tres quarts de dotze.

L' hora dels ous



EN Peris és un xicot ros, baixet, rodanxó, bona persona i casat de poc.

El senyor Peris, que li diem, és un fervorós llegidor del PAPITU, i la simpatia que sent pel nostre periòdic l'ha extesa a tots els que'l fem, que no som pocs ni gaires.

Tant és aixís que l'altre dia, parlant en to de confiança, va dir-nos:

—Home, jo voldria que's publicués una conversa que ahir vaig tenir amb la meua senyora.

—No hi ha cap inconvenient. És verda?

—Home, casi bé verda, però sobre tot és autèntica.

—Doncs aboqui, senyor Peris—diguérem nosaltres. I'l senyor Peris que li diem, va abocar.

—No sé si sab que la meua senyora està en estat interessant i la tinc tota delicada. És el primer, és natural, tots els principis, etz., etz., i l'altra nit ens posàvem a sopar, lo de sempre: sota, cavall i rei, quan ella me diu que no té gens de gana. Jo amatent li dic:—*Bueno* dona, pren-te un parell d'ous.—A lo que ella respongué sense malícia (aquèsta ja li posaran vostès):

—No; are no vull ni els ous. Me'n vaig al llit i si a mitja nit els necessito ja te'ls demanaré.

—Què li sembla?

—Home! que 'i publicarem la conversa.

—Tantes gràcies; i si alguna altra cosa me passés amb la meua senyora també la publicarien?

—I és clar, home de Déu!

—Miri que si t'és els que llegeixen el PAPITU fos a com jol...

—Ja pot ben dir-ho, senyor Peris.

—Passi-hobé.

—Estigui bo.



El nuvi s'ort

En un poble de la costa, que tant pot ser Canet com Caldetes, va passar mesos enrera el fet, rigurosament cert, que are anem a contar los hi.

Se celebrava a l'iglesia un casament, i el nuvi era s'ort com una campana. Està clar, l'home, que no s'havia casat mai, estava esverat no sabent què dir ni què fer, limitant-se a dir que sí a tot lo que li semblava que anava per ell.

Tot va anar com una seda fins a arribar al moment en que el nuvi deu dar l'anell a la nuvia. El bon home no'n sabia res d'això i feia que sí amb el cap als requeriments del capellà,

sense saber de què anava.

—L'anell.

—Eh?

—Que'm dongui l'anell! Que si porta l'anell!!! Que té que posar l'anell!!!

—Eh?...

En fi, el capellà veient que'ls seus esforços eren en va, va apelar a la mímica... I fent amb dos dits de la mà dreta una rodona i posant tiesso l'índex de l'esquerra, va introduir aquest dintre d'aquella, fent un moviment amunt i avall, com aquell que fica i treu alguna cosa.

La cara del nuvi s'animà. Per fi havia comprès. Mirà maliciosament al capellà i als testimonis, i digué:

—Ah! Ja ho crec... No faltaria més!... Això aquesta nit... I que no'n tinc poques ganes!...



Notícies fresques

Ens les envia des de Puigcerdà el nostre estimat amic i company senyor Artigas, un dels pocs fabricants de teixits que durant aquesta vaga no ha parat de cap manera.

Entre la colonia estiuenca hi ha hagut forta commoció per dues coses que han sigut el tema de la conversa en el Casino i a càl Doru Saló, el moliner de tanta fama. Primera, l'averiguació feta de que el mar té l'aigua salada pel gran nombre de bacallans que hi viuen i després l'acudit de traduir del francès l'estribill tant conegut:

Les femmes! Les hommes! et le Bosom!



Cinemàtica

L'altre dia al cine Diana estàvem contemplant la pel·lícula «La justiciera» i vàrem veure que en un dels letreros que hi surten deia lo següent, que'ns va cridar l'atenció:

«Enriqueta Mallet dándose a conocer como paisajista para en la posada del Lobo.»



Siga gros siga petit;
siga d'amunt o d'avall,
casi mai està tan bé
com quan està dins del tall.

(La solució al número vinent.)

Solució al número passat:

LA VISTA



D. E. Micalet: Acceptem lo millor de lo que ens envia. No li diem què és perquè ja ho veurà quan ho publiquem.—Mata Calandrias: Són molt gastats tots dos.—El Perruquer del senyor R.: No'n faci cas; com que vostè tan aviat firma amb el nom i el cognom com amb el pseudònim, jo tan aviat li contesto amb l'un com amb l'altre.—Quimet Xera 45: Els guardem per a publicar-los.—Al Cement Erio Tip de Tomàtec: Aprofitem un xisto.—El nevot de can Giralt: El posarem al Concurs.—Ruax: Veiam, envia l'altre, perquè aquest, francament, no és gaire interessant.—T. G. E.: Els guardem.—P. Nuts: El publicarem deixant passar l'actualitat, perquè així hi ha menys compromís.—Un murri: De quantes soles és? Generalment acostumen a ser de set. Respecte a les preguntes que'm fa dec dir-li que lo respost, respost.—Petrolio Chico: Aprofitem el primer que és de primera: en cambi el segon és de classe general.—Pitus: Estimats Pitus: vostè està destinat a ser un element important de la Casa. La xarada que'ns envia

pot fer tro. Mirarem de publicar-la no sé si en un número ordinarí o en l'Almanac. Ho consultaré.—Joach Im Biosa Calen: En farem un xisto amb la mateixa idea.—Latout: Està bé, però l'assumpte és gastat de debò.

L'hereu Pruna: Surt en el present número.—F. G. i T. M.: No'ns atrevim a publicar-ho.—Pastanaga: Aprofitem el xisto, perquè lo altre, amb aquesta calor, no s'guardaria i ja seria passat.—Jeanot: Amb molt gust ho publicarem.—Trip i Fot: També està bé, i també li publicarem.—President del Palco del Llanto, Iris Park: Sentim vivament la disolució de la simpàtica entitat, però ens queda l'esperança de que el bon sentit s'imposarà i deixant de banda les petites passions pròpies del gènere humà, faràn les paus i tot s'arreglarà. Nosaltres amb aquesta esperança, anirem publicant lo poc que de vostès tenim en cartera.—Cuadeb Urroalabasa: Se publica.—Pel·liculero: Els epigrames no són gaire nous. Els dibuixos passen al Concurs.—M. A. i Krdem: Se publicarà.—Un pagès de Sant Andreu: Aquest quènto ni és la primera vegada que'l rebem, ni la primera vegada que no'l publiquem. L'assumpte no ho permet.—Llet Arada: Aquest senyor existeix i nosaltres el coneixem. Ho publicarem canviant-li el nom de fonts.—Tiberio: El marquès és molt amic nostre i si publiquéssim lo que vostè ens envia s'enfadaria.—Pere Galceran: Li publicarem la del ball.—Picaulet: Es poc novet.

Quim E. Terà de l'Hospital: En el programa que'ns envia no hi trobem altra crítica a fer que la anomalia de posar-hi els títols de les pel·lícules en castellà estant el programa escrit en català.—Pastorella de Gracia: Els dos articles ja'ls hem rebut altres vegades, escrits per altres autors, però mai els hem publicat per l'assumpte de que's tracta. Li agraïm molt l'envi perquè estan molt ben escrits. De lo del senyor Monner de Gadesa, que ha fet la gran revolució econòmica, fa riure molt allò que diu: *La estoy moviendo con las célebres máquinas Kohler* i allò altre: *la estoy moviendo en camas y somniers, sillas y otros muebles, que vendo a precios nunca vistos: cama monja y sommier 12 ptas.*—Valls: Se publica.—José Arias: Es poc frapant.—P. Eyu: Estimats amic, encare que no tinc el gust de conèixer-lo no més que per la lletra, li he de dir que lo que vostè'm demana no és cosa meua, sinó de l'administració i per consegüent faci el favor de dirigir-se al senyor administrador que ell decidirà el què. Respecte a lo que ens envia li diré que està bé, molt bé, però que ja ho vàrem publicar no fa gaire temps. Mani i disposi del seu amic i admirador, PAPITU.—Pancha Kontenta: Quans anys té vostè?—Contregut: Són gastadets.—Serapiu: I la solució?—Latout: El guardem per a la seva publicació.

Fhical i Tohta: El pseudònim és complicat; li publiquem lo que'ns envia.—Total, Gens, Força i C.^a, S. en C.: Telegrafin a les seves sucursals de Barcelona, Gracia i Granollers, que'ls hi publicarem allò.—Cadallans el Quinquillaire: A la nostra redacció tot l'any és temps de cigales i cregui que'ns en envien més de les que's poden publicar.—B. Carnite: Per poc que poguem, sí.—Romero: Li publicarem tot.—Jaume Vila: És llàstima que l'assumpte no'l deixi publicar, perquè és molt bonic i està molt ben deixat. Lo del retall, també és de primera, però amb aquesta mena de persones no s'hi pot jugar, perquè són irresponsables com les criatures.—Pifia: Ens quedem el xisto i fem desaparèixer el dibuix.—Plus: Aprofitem els xistos i qualsevol se quedi els dibuixos.—S. C. (a) Serapiu: Potser el publicarem si és que no l'hem publicat.—Chafa Tronas: Són poc novets aquests articlets.—Autèntic: Està molt bé, però tractant-se de coses que afecten an aquell còs, no'ns hi podem ficar.—Frans de V. Viles: El guardem per a publicar-lo.—Sab-i-altanto: Es poc nou també.—T. G. E.: Constarà solament dels publicats al PAPITU.

CONCURS DE DIBUIXOS I XISTOS

Xexa, Tino, Pel·liculero, Vene.

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER



—Toqueume La Internacional.



—Sí, maco, sí; tindrè seixanta anys i el mateix preu.



—Que ja no li dec res? All si tots els cobradors fossin com vostè.

DR. SERRALLACH

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries

Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. — Festius de 10 a 12



Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA



LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre's surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre's mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deisen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintísis anys d'exit.

Dr. M. CAMPS

VIES URINÀRIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª, - (Entre Plaça A. López i Carrer Ampio)

de 12 a 1 i de 7 a 9 nit



IMPOTENTES
CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA
EFICACIA Y EL CARÁCTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE

ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMINENCIAS MÉDICAS

DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la QUÍMICA FÁBRICA GUESTROW-Guestrow (Alemania)

Acaba de sortir
la 3.ª edició del
= Diccioniari =

PAL-LAS

De venda: en totes
les llibreries

Preu: 10 pessetes

Centre de venda al per major de periòdics
= i setmanals i tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets, 17, tenda. - BARCELONA

Miquel Guerrero



- Com tens el nano?
- En mans del metge.